

Tiha nedelja.

Ali je brizgnila kri od Soče,
ali je plamen — zlat prt odel snežnike:
krvavo žarijo, molče govorijo
besede velike.

Obstanem in gledam: še srce krvaví,
obstanem, poslušam: še srce molčí
in molčí — —

Pred mano tiha polja tiho zelenijo,
v mladem vetru tiho tihe setve valovijo
in drevesa tiho poganjajo,
ko da pod nebo sanjajo.

O, ko se v njih vse vihre zberó,
hrešče zaječijo
in še molk srca preglasijo! —

Joža Lovrenčič.

Boji.

F. S. Finžgar.

IX.

»Ali si ga pregovorila?« je vprašala Jera Lojzo,
ko se je vračala mimo zelnika.

Lojza je skomizgnila z rameni.

»Upam, da. Ne ve se pa ne. Je čuden, saj ga
poznaš.«

Jera se je sklonila spet k zelnatim glavam in
nič upanja ni imela. Preudarjala je, kam bi šla.
»Do sv. Jurja grem gostovat, saj imam denar. In
kako dnino tudi še ujamem. Ali pomnita naj me,
če pojdem. Še jima bom stavila sive lase v glayo.«

Jera je polagoma zašla od žalosti na pot ma-
ščevalnih misli in je trla gosenice, da ji je zelen-
kasta voda brizgala izpod palca.

V tem je prišel mimo zelnika tudi France,
ki je še posedel pod češnjo in opazoval Jančarico
na nasprotnem bregu. »Ali se ji bo zdelo, ko zve,
kako sem zapodil Jero!« je razmišljal in se veselil
tiste ure, ko ji sam to razodene in mu ona hva-
ležno poreče: »Prav si imel, France.« Šele ko je
Jančarica oprtala koš, se je dvignil tudi France s
korenine in šel proti domu.

Ko je zagledal Jero v zelniku, ga je nekaj
ustavilo. Njegove vesele misli so se zmračile. S
silo se je pognal, da je šel dalje. Gledal je v tla,
ali kljub temu je dobro videl, kako mu Jera obrača
hrbet — in zdelo se mu je, da vsa togotna šari
med zeljem. To ga je speklo in še bolj ga je za-
bolela misel, da bi mu utegnila Jančarica očitati,
češ, užugala te je. Sunkoma je okrenil glavo proti
zelniku, poprijel trje za kosišče in zavpil nad Jero:

»Kaj imaš opravka v našem zelniku? Izgubi
se! Imam že drugo deklo.«

France je zamahnil z roko in postavil koso na
ramenu kvišku — na boj.

Jera je zbežala na nasprotni strani iz zelnika
in potoma sunila z nogo par glav, da so se nagnile
na zemljo. Sključena je stekla po stezi, za streljaj
pred Francetom se je pa ustavila, požugala mu z
obema pestmi in mu zagrozila: »Boš že videl, pre-
šuštnik!«

France se je nagnil, da bi skočil za njo in
jo udaril po umazanih ustih. Toda sram ga je po-
stalo, premažal se je ter zažvižgal. Celo tako
moški je bil, da je obesil koso na plot in šel v
deset minut oddaljeno opalto h Korenčku po
tobak.

Jera je priburila domov prav tedaj, ko je
Francka pomagala Lojzi nositi vodo za opoldansko
vrdejo. »Ta je ta nova,« je presunilo Jero, toliko
da se ni sesedla. Oči so se ji izbulile, prsti so se
ji krivili in najrajša bi bila planila nad Francko.

»Ali si obrala?« jo je nagovorila Lojza.

»Naj le ta nova obira,« je zarežala Jera, po-
gledala kakor skopec divje na Francko in drvela
skozi vežo v svojo sobo, od koder se je čulo lopu-
tanje vrat in škripanje pokrova njene skrinje.

»Jezus, kaj sem ji naredila? Kako je huda
name!«

»Nič ne maraj. S Francetom sta se nekaj
sprla.«

Lojza je postavila škaf pred hlev in šla za Jero.
Francki je utripalo srce. Iz hiše so doneli neraz-
ločni, jezni klici Jere. Lojza se je vrnila vsa ža-
lostna iz hiše, kmalu za njo je privlekla Jera svojo
skrinjo na dvorišče in kričeč in zmerjajoč bežala
k sosеду, od koder je naglo priropotala s samo-
težnim vozičem, naložila nanj skrinjo in jo od-
peljala.

Francka se ji je skrila v hlev. Tamkaj je slo-
nela in božala teličko, ki jo je gledala z velikimi,